

Μοιάζει σὰν ἀρκούδα (ἐπὶ χονδροειδοῦς καὶ ἀπεχθοῦς). Πῆρε γὰρ γυναικα μὲν ἀρκούδα (ἄκομψον καὶ χονδροειδῆ) σύνθη. Αὕτῃ σὼν' νὰ ἀρκούδα (σώνει μιὰ ἀρκούδα, εἶναι ὑψηλὴ καὶ ρωμαλέα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀρκούδα μαλλιαρὴ (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ὑγιῆ καὶ ἰσχυρὸν ὄργανισμὸν) Εὐβ. (Λίμν.) Σουστὴ ἀρκούδα ἔγιν' ἡ δεῖνα (μεγάλωσε γρήγορα) Στερελλ. Χουϊεύ' σὰν αἰκούδα (χορεύει σὰν ἀρκούδα) Σαμοθρ. || Παροισμ. Τῆς ἀρκούδας ἅμα βγάλης τὴ χαλικάδα, τότε θὰ τὴν ἰδῆς ἂν εἶν' ἡμερὴ ἢ ἄγρια (τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου ὁ χαρακτήρ διαγινώσκεται ἀσφαλῶς, ὅταν δὲν περιστέλλεται ὑπὸ τοῦ φόβου ἢ τῆς βίας) Γορτυν. Φάτε, λύκοι, καὶ φάτ', ἀρκουδες (ἐπὶ ἀναρχίας) Ἡπ. Κ' ἡ ἀρκούδα μαθαίν' κὶ χονρεύ' (ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀνατροφῆς δυναμένης νὰ μεταβάλῃ καὶ τοὺς τραχεῖς χαρακτήρας) αὐτόθ. Ἀπὸ τοῦ λύκου γλύτουνσι, 'ς τ'ν ἀρκούδα ἔπισι (ἐπὶ τοῦ μεταπεσόντος εἰς τὰ χειρότερα) Θεσσ. Συνών. ἀρκολαῖνα 1, ἄρκος, ἀρκουδία 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. (Ξηροχ.) Ζάκ. Μακεδ. β) Τὸ δέρμα τῆς ἄρκου χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν κατασκευὴν γυναικῶν Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. ἀρκουδῆ 1, ἀρκουδόγουννα. γ) Ὄνομα κυνὸς Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Προσωπιδόφορος τῶν Ἀπόκρεων (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς προσωπίδος πρὸς κεφαλὴν ἄρκου): 'Σ' τ'ς Ἀπουκρῆς γινόμ' ἀρκουδὶς Λέσβ. Συνών. ἀραπέλλι 1, μασκαρᾶς. 3) Παιδιὰ καθ' ἣν κρατῶν τις σχοινίον προσδεδεμένον εἰς ἓνα τῶν παικτῶν ὀνομαζόμενον ἀρκούδα περιφέρεται περὶ αὐτὴν ὡς ἀρκουδιὰς καὶ δὲν ἀφίνει κανένα ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁμάδος νὰ τὴν καβαλλικεύσῃ Πελοπν. (Μαντίν.) 4) Ὁ ἀστερισμὸς τῆς ἄρκου (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) Πελοπν. (Λιβάριτζ.) 5) Ὁριζοντία δοκὸς τῆς νεροτριβῆς μήκους 1,50 μ. περίπου ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται τὸ κοπάνι Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 6) Ἀβραστός καφὲς ἀνάμεικτος μὲ ζάχαριν τρωγόμενος ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς μέθης Σάμ. Πβ. ἀρκουδερός. 7) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ἡ Ρωσία Ἀθῆν. Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτο.)

ἀρκουδάκι τό, κοιν. ἀρκ'δάκ' βόρ. ιδιῶμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Ὁ σκύμνος τῆς ἄρκου, μικρὰ ἄρκος κοιν.: Ὁ παππᾶς ἔβλεπε τὰ πατήματα τῆς ἀρκούδας, τῶν ἀρκουδακιῶ καὶ τοῦ παιδιοῦ μαζί (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. || Φρ. Κάνω τ' ἀρκουδάκια (κινεῖμαι κατὰ γῆς τετραποδιστί, βαδίζω διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀρκουδίζω) Ζάκ. Κεφαλλ. Παίζω -προβατῶ τ' ἀρκουδάκια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Πάω μὲ τ' ἀρκουδάκια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. Συνών. ἀρκοπάλλακον, ἀρκοπαλλακόπουλλον, ἀρκοπούλλι, ἀρκουδέλλι, ἀρκούδι 1, ἀρκουδίτσα, ἀρκουδόπικο, ἀρκουδόπουλλο, ἀρκουδούδι, ἀρκουδούλλα, ἀρκουδούλλι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Παξ. 2) Τὸ ἔντομον γρύλλος Κεφαλλ.: Φρ. Ἐβγήκε τ' ἀρκουδάκι (ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ εἶναι προάγγελος τῆς ἀνοιξέως) Κεφαλλ. Συνών. ἀρκούδι 2. 3) Ἐκαστον τῶν μικρῶν ξύλων τὰ ὅποια τίθενται παράλληλα ὀριζοντίως ἐπὶ πολυωρόφου ξυλίνης ἐγκαταστάσεως καὶ σχηματίζουν ἐπίπεδα ἐπὶ τῶν ὁποίων καλυπτομένων μὲ ὑφασμα ἐκ καννάβειος τρέφονται οἱ μεταξοσκώληκες Θράκ. (Σουφλ.)

ἀρκουδάμαξο τό, ἀμάρτ. ἀρκουοάμαξο Κύπρ. ἀρκουόμαξο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀρκουδάμαξον (πολεμικὴ μηχανή). Ἰδ. Δουκ.

Ἀμαξα πελωρία, μεγάλη: Ἀσμ.

Με καρατέλ-λα τὸ κρασὶν καὶ μὲ τ' ἀστὰ τὸ λῆδιν
τῶν μὲ τ' ἀρκουοάμαξα φέρνουνσι τὸ σιτάριν.

ἀρκουδάνα ἡ, ἀμάρτ. ἀρκουδάνα Εὐβ. (Στρόπον.) Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς καταλ. -άνα.

Γυνὴ ὀγκώδης, σωματώδης: Πῆρε γ' ναικα μὲ ἀρκουδάνα.

ἀρκουδάνθρωπος ὁ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρκούδα καὶ ἄνθρωπος.

1) Ἀνθρωπος δασύτριχος Ἀθῆν. 2) Ἀνθρωπος ὀγκώδης Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀρκουδαρᾶς. 3) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροϊκός, ἄξεστος Λεξ. Δημητρ.

ἀρκουδάπιδο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρκούδα καὶ ἀπίδι.

Εἶδος εὐμεγέθους ἀχλαδιοῦ.

ἀρκουδαρᾶς ὁ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -αρᾶς.

Ἀνθρωπος παχὺς, χονδρός. Συνών. ἀρκουδάνθρωπος 2, ἀρκουδοκουραδόβλαχος 1.

ἀρκούδαρος ὁ, Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. Θηλ. ἀρκουδάρα πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα.

Μεγάλῃ ἄρκος. Συνών. ἄρκουδος.

ἀρκουδᾶς ὁ, Μακεδ. (Βλάστ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ τρέφων ἄρκους καὶ περιάγων αὐτὰς εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς χρηματισμὸν, ἀρκτοτρόφος ἔνθ' ἂν. Συνών. ἀρκουδαίρις. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος παχὺς καὶ νωθρὸς τὸν νοῦν Μακεδ. (Βλάστ.)

ἀρκουδῆ ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀρκουδία).

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆς.

1) Δέρμα ἄρκου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένη γούνα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀρκούδα 1 β, ἀρκουδόγουννα. 2) Κοίτη, φωλεὸς ἄρκου Κρήτ.

ἀρκουδέλλι τό, ἐνιαχ. ἀρκ'δέλλ' Λέσβ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Ἀρκουδάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀρκουδέμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρκουδέμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρκουρέμα Καπ. (Ἀραβάν.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδεύω.

Τὸ νὰ βαδίζῃ τις τετραποδιστί. Συνών. ἀρκουδισμα.

ἀρκουδερός ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ μὴ καλῶς ψηθεὶς ἢ βράσας, δυσέψητος, δύσεφθος: Ἀρκουδερό ἔγινε τὸ φάβα. Πβ. ἀρκούδα 6.

ἀρκουδευτὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρκουδευτός ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδεύω.

Κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς τὸ βάδισμα τῶν τετραπόδων. Συνών. ἀρκούδα (ἰδ. ἀρκουδίζω 4), ἀρκούδια (ἰδ. ἀρκούδι 1 γ), ἀρκουδιστὰ 1.

ἀρκουδεύω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. ἀρκ'δεμένος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδι.

Βαδίζω ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τετραποδιστί κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἄρκου, τετραποδίζω, ἐπὶ νηπίων ὅταν τὸ πρῶτον ἀρχίζουσιν νὰ βαδίζουν (ἢ σύγκρισις τοῦ πρῶτου βαδίσματος τοῦ νηπίου πρὸς τὸ τῆς ἄρκου καὶ οὐχὶ ἄλλου τετραπόδου αἰτίαν ἔχει τὴν ὁμοιότητα τῶν κινήσεων

